

Panel však držel jak přibitý a nešlo s ním hnout. Přitom měl na tenkém hliníkovém rastru jen volně ležet.

Spencer se ušklíbl, přehmátl si a znovu nad hlavou zatlačil.

Štafle se pod jeho vahou zakymácely. Rozbušilo se mu srdce a podíval se dolů.

„Počkejte, přidržím vám je.“

Jeden ze zaměstnanců vyskočil od stolu v kuchyňce a nohou pevně přišlápl základnu štaflí.

„Díky.“

„Za málo. Tady se šíleně nadělá kolem bezpečnosti práce, takže by nám bylo hloupé jen tak sedět a koukat, jak sletíte.“

Čtverácky na něj mrkl a Spencer protočil panenky.

„Člověk by si myslel, že za ty peníze, co stála rekonstrukce, už mohli taky srovnat podlahu,“ prohodil.

Muž se zasmál, pro jistotu chytil štafle ještě rukou ze strany a Spencer zase otočil hlavu ke stropu.

Zamračil se, podíval se na stropní panely vlevo a vpravo od toho, který potřeboval sundat, pořádně zabral a opřel se ze všech sil.

Podarilo se mu ho maličko nadzvednout a ze štěrbiny ucítil podobný zápach, jako když kdysi v dětství objevil v zahradní kůlně zaklíněnou mrtvou krysu – a vtom panel zase zapadl zpátky do mřížky.

Hlasitě zaklel a muž pod ním se zachechtal.

Spencer zase zmlkl. Pravou nohu položil o jednu příčku výš, zapřel se trochu jinak než předtím a zkusil to znovu.

Vtom mu levá pěst projela skrz, panel praskl, s hrozným rachotem vypadl a s ním i dva sousední.

Spencer vyděšeně hekl a zřítíl se po zádech ze štaflí. Strhl s sebou i pomocníka a oba dopadli mezi roztříštěné desky do zvířeného prachu.

Při pádu naznak na tvrdé linoleum si vyrazil dech a ještě se mu něco těžkého svalilo na nohy, ale odrazilo se to a sklouzlo vedle. Několik okamžiků Spencer jen ležel a chrčel.

Zahýbal rukama a nohama, jestli si vážně neublížil, a rozkašlal se, protože měl plná ústa i plíce dusivého bílého prachu. Protíral si oči a uvědomil si, že mu silně zvoní v uších.

Posadil se a polkl.

Slyšel dobře. Dvě ženy nechaly v kuchyňce kávu kávou a přiběhly sem.

Jedna pevně objímala Gemmu, které tekly po tvářích černé šmouhy řasenky.

A všichni ječeli.

Spencer se prudce otočil, protože se lekl, že se jeho ochotný pomocník nějak zranil, ale ten už mezitím vstal, měl vytřeštěné oči a ze tváří se mu vytrácela barva, až dočista zesinal.

„Co je vám?“ zeptal se Spencer.

„Je mi zle,“ hlesl a ukázal za Spencera.

Spencer se ohlédl a zděsil se. V hrůze se rychle posbíral na všechny čtyři a o překot se plazil co nejdál od toho, co leželo vedle převrácených štaflí.

V šoku mu pořád úplně nedocházelo, co vlastně vidí, a div se nepozvracel. Pochopil jen, že to tam nemá co dělat a že od toho musí utéct co nejdál.

Ženský jekot se změnil v hysterický pláč a sbíhali se sem ostatní zaměstnanci, aby se podívali, co se stalo.